

Daniels Bog - Nummer et hundrede og fem

Den gradvise forkastelse af evangeliet: Fra Kristi fødsel til Stefans stening

Jeff Pippenger

2024-02-29

I den sidste artikel bemærkede vi, at inspirationen fastslog, at jøderne „beseglede deres forkastelse“ af evangeliet ved korset og dernæst bekræftede deres forkastelse igen ved steningen af Stefanus. Hvordan kan dette være? Forkastelsen af evangeliet fra de stridbare jøders side i denne historie blev naturligvis fuldbyrdet gradvis. De var allerede blevet forbigået ved hans fødsel. Fra Kristi fødsel til steningen af Stefanus illustreres en gradvis forkastelse af evangeliet.

„Menneskene ved det ikke, men budskabet fylder himlen med glæde. Med en dybere og mere øm interesse drages de hellige væsener fra lysets verden til jorden. Hele verden er lysere ved Hans nærvær. Over Betlehems høje er en utallig skare af engle samlet. De afventer tegnet til at forkynde det glædelige budskab for verden. Havde lederne i Israel været tro mod det ansvar, der var dem betroet, kunne de have delt glæden ved at forkynde Jesu fødsel. Men nu bliver de forbigået.“ Jesu liv, 47.

Fra Jesu fødsel til Stefans død illustreres det gamle Israels gradvise forkastelse af evangeliet. Ved at anerkende jødernes forkastelse af Kristus som gradvis bliver det muligt at identificere „beseglingen af deres forkastelse“ både ved korset, hvor forhænget i templet blev flænget, og ved Stefans død. Flængningen af forhænget var et symbol på, at de ikke længere var Guds pagtsfolk, og da Stefan blev stenet, så Stefan Jesus stå ved Guds højre hånd, hvilket i Daniels bog kapitel tolv, vers ét, er et symbol på nådetidens afslutning. Jerusalems ødelæggelse er også et symbol på nådetidens afslutning.

„Den gengældelse, der skulle komme over Jerusalem, kunne kun udsættes en kort tid; og idet Kristi blik hvilede på den dødsdømte by, så han ikke blot dens ødelæggelse, men en verdens ødelæggelse. Han så, at ligesom Jerusalem blev overgivet til undergang, således vil verden blive overgivet til sin dom. Han så den gengældelse, som vil ramme Guds modstandere. De scener, der udspillede sig ved Jerusalems ødelæggelse, vil blive gentaget på Herrens store og frygtelige dag, men på en mere forfærdende måde.“ Review and Herald, December 7, 1897.

Det var alene Guds barmhjertighed, der forhindrede Jerusalem i at blive ødelagt ved korset.

„I jødernes korsfæstelse af Kristus lå Jerusalems ødelæggelse indbefattet. Det blod, som blev udgydt på Golgata, var den vægt, der sænkede dem ned i undergang for denne verden og for den kommende verden. Således vil det være på den store, endelige dag, når dommen skal falde over dem, som forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøds klippe, vil da fremtræde for dem som et hævnende bjerg. Hans åsyns herlighed, som for de retfærdige er liv, vil for de ugudelige være en fortærende ild. På grund af kærlighed, der er blevet forkastet, nåde, der er blevet foragtet, skal synderen gå til grunde.“ Jesu liv, 600.

Det var alene Guds barmhjertighed, som tøvede med at bringe Jerusalems ødelæggelse på korsets tid.

»I næsten fyrre år efter at Jerusalems undergang var blevet forkyndt af Kristus selv, udsatte Herren sine domme over byen og nationen. Forunderlig var Guds langmodighed over for dem, der forkastede hans evangelium og myrdede hans Søn.« The Great Controversy, 27.

Ved tiden for sin sidste tempelrenselse havde Jesus fremsat advarslen om at flygte fra Jerusalem, når ødelæggelsens vederstyggelighed, omtalt af profeten Daniel, blev set af hans efterfølgere. Første gang han rensede templet, havde han sagt, at jøderne havde gjort hans Faders hus til en røverkule, men sidste gang sagde han: „jeres hus“ efterlades jer øde. Selv før korset, som netop stod for at finde sted, var templet, hvor forhængen ved korsfæstelsen skulle blive sønderrevet, allerede blevet betegnet som jødernes hus, ikke Guds hus. Søster White omtaler, hvornår Kristus fremsatte denne erklæring, og efterhånden som hendes vidnesbyrd skrider frem, omtaler hun også de fyrre år med forlænet nåde.

Kristi ord til præsterne og rådsherrerne: »Se, jeres hus lades øde tilbage til jer« (Mattæus 23,38), havde slået deres hjerter med rædsel. De foregav ligegyldighed, men spørgsmålet blev ved med at rejse sig i deres sind om betydningen af disse ord. En uset fare syntes at true dem. Kunne det være, at det prægtige tempel, som var nationens herlighed, snart skulle blive til en dyng af ruiner?...

„Kristus gav sine disciple et tegn på den ødelæggelse, der skulle komme over Jerusalem, og Han fortalte dem, hvordan de skulle undslippe: ‘Men når I ser Jerusalem omringet af hære, da skal I vide, at dets ødelæggelse er nær. Da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene, og de, som er midt i byen, skal drage bort, og de, som er ude på landet, skal ikke gå derind. For dette er hævnens dage, for at alt det, som er skrevet, skal opfyldes.’ Denne advarsel blev givet, for at man skulle give agt på den fyrre år senere, ved Jerusalems ødelæggelse. De kristne adlød advarslen, og ikke en eneste kristen omkom ved byens fald.” The Desire of Ages, 628, 630.

Kristus blev korsfæstet i året 31, og næsten fyrre år senere, i året 70, blev Jerusalem ødelagt efter en belejring på tre og et halvt år. Hvordan kunne Jerusalem være blevet ødelagt ved korset i året 31, hvis der stadig var tre og et halvt års nådetid tilbage, identificeret som de halvfjerds uger i Daniels bog, kapitel ni, vers fireogtyve? Hvordan kan disse tilsyneladende uoverensstemmelser løses? Den letteste løsning er ganske enkelt at fastslå, at når det gælder afslutningen på den nådetid, der er fremstillet ved de halvfjerds uger, må den forstås som en gradvis afslutning på nådetiden. Dette er sandt, men det fjerner enhver profetisk specificitet, når vejmarkerne i den historie anvendes. Jeg vil forsøge at forklare.

Hvis pinse repræsenterer den snart kommende søndagslov, hvor den anden hjord i Babylon kaldes ud, hvorfor gik evangeliet så først til hedningerne tre og et halvt år efter pinse? Er Kristi død eller Stefans død et tegn på prøvetidens afslutning for det gamle Israel? Hvis laodikeisk adventisme ophører med at være en menighed ved den snart kommende søndagslov, repræsenterede da templets ødelæggelse i år 70 enden på den laodikeiske adventismes tempel ved søndagsloven? Hvad der kan synes at være tilsyneladende uoverensstemmelser, løses ved anvendelsen af „linje på

linje“, og når denne anvendelse benyttes, bliver vidnesbyrdet fra de vejmærker, som vi identificerer, meget klart og præcist.

Den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten, er opdelt i to lige lange perioder på tre og et halvt år. De første tre og et halvt år begynder ved Kristi dåb og ender med Hans død. Dåben er symbolet på Hans død og opstandelse, så begyndelsen på denne periode på tre og et halvt år er identisk med dens afslutning. I denne periode forkyndte Kristus evangeliet udelukkende for jøderne. Slutningen på disse tre og et halvt år markerer begyndelsen på de følgende tre og et halvt år. Begyndelsen på den anden periode på tre og et halvt år begynder med Kristi død, og den ender med Stefans død. I denne periode forkyndte disciplene evangeliet udelukkende for jøderne.

Disse to perioder, som er adskilte profetiske linjer, skal føres sammen »linje på linje«. Både begyndelser og afslutninger bærer Alfa og Omegas signatur, for begyndelses- og afslutningshistorierne er de samme. Begge tidsperioder har identisk varighed, og det arbejde, der udføres i hver periode, er identisk. Kristus, som er den Første og den Sidste, er også skaberen af alle ting, og i den henseende er Han Sandhedens Skaber. Det hebraiske ord for »sandhed« blev dannet af tre hebraiske bogstaver. Det første bogstav, efterfulgt af det trettende bogstav, efterfulgt af det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, er sat sammen for at danne det hebraiske ord for »sandhed«.

Begge perioderne på tre og et halvt år har Kristus som den første og den sidste, for Kristus er ved begyndelsen af den første periode ved sin dåb, ligesom han er ved afslutningen ved sin død i den første periode. Og Kristus er ved sin død ved begyndelsen af den anden periode, og han står ved Guds højre hånd ved afslutningen af den anden periode. Tallet tretten er symbolet på oprør, og i begge perioder, hvad enten evangeliet blev forkyndt personligt af Kristus eller i den anden periode af hans disciple, gjorde de ordstridige jøder oprør mod evangeliets budskab.

Begge perioder har samme varighed, bærer Alfa og Omegas signatur og identificerer det samme evangeliebudskab. Disse to perioder skal føres sammen »linje på linje«. Metodologien »linje på linje« er den sene regns prøvende metodologi. Det er de sidste dages metodologi, og de sandheder, som i de sidste dage identificeres og stadfæstes ved denne metodologi, er det, der renser eller lutrer Levis sønner under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Hvem vil han lære kundskab, og hvem vil han give forståelse af læren? Dem, som er vænnet fra mælken, og dem, som er taget fra brystet. Thi bud skal være på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt. For med stammende læber og med en anden tunge vil han tale til dette folk. Til hvem han sagde: Dette er hvilen, hvormed I kan lade den trætte hvile; og dette er vederkvæggelsen; dog ville de ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt; for at de kunne gå og falde baglæns og blive knust og blive fanget i en snare og blive taget til fange. Esajas 28:9–13.

Det næste vers i Esajas henvender sig til de spottere, som hersker over Jerusalems folk. For disse spottere er »hvilen og vederkvæggelsen« (den sildige regn), som de nægtede at »høre«, det, der får dem til at »gå og falde baglæns og blive knust og blive fanget i snaren og taget«. Denne prøve blev forelagt dem fra en anden tunge, for Elias, Johannes Døberen og William Miller var ikke uddannet

i de teologiske skoler i deres respektive historiske perioder. Budskabet om den sildige regn, som prøver det laodikeiske adventfolk, er det budskab, der frembringes ved anvendelsen af »linje på linje«.

Når de første tre og et halvt år af den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten, lægges over de sidste tre og et halvt år, finder vi profetisk lys, som klargør enhver tilsyneladende uoverensstemmelse, der måtte opstå i et spørgende sind. Ugen var den tid, hvor Pagtens Budbringer skulle stadfæste pagten, og en bibelsk pagt må stadfæstes med blod. Kristi dåb og korsfæstelse samt steningen af Stefanus peger alle på blod. Begge linjer repræsenterer pagtens blod, og disse linjer stadfæster pagten.

Når dåben og korsfæstelsen sammenføjes „linje på linje“, er de det første vejmærke, og korsfæstelsen og steningen af Stefanus er det sidste vejmærke. Når de sammenføjes til én linje, finder vi korset og Mikaels fremtræden ved Stefanus' død som to vidner om, at jøderne beseglede deres forkastelse af evangeliet. Kristi død er også hans discipel Stefanus' død, hvilket er påsken, når de to linjer sammenføjes. Tre dage senere opstår Kristus som førstegrødeofferet.

Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er blevet førstegrøden af dem, der er sovet hen. 1 Korintherbrev 15,20.

Mellem påsken og de førstefrugters højtid på den tredje dag ligger begyndelsen på de usyrede brøds højtid. Usyret brød „hæver“ ikke, og Kristus opstod ikke på den anden dag; Han opstod på den tredje dag. Kristus og Stefanus dør sammen i anvendelsen af „linje på linje“, men Stefanus oprejses efter Kristus, for der er en rækkefølge i de førstefrugters opstandelse.

Men enhver i sin egen orden: Kristus som førstegrøden; derefter de, som tilhører Kristus, ved hans komme. 1 Korintherbrev 15:22.

Forårshøjtiderne kan ikke adskilles fra hinanden, for de er direkte forbundne med hinanden. I denne forstand repræsenterer pinse den snart kommende søndagslov, når der vil finde en gentagelse sted af Helligåndens udgydelse, og den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel da vil kalde dem, som for nærværende ikke kender evangeliet, til at komme ud af Babylon. Ordet „Babylon“ er baseret på ordet „Babel“, som betyder forvirring, for det var ved Babels fald, at Gud forvirrede sprogene, og det var ved pinse, at Gud ophæver sprogenes forvirring for at bringe evangeliet ud til verden. Således stemmer pinse og søndagsloven overens.

Ved pinse blev tungemålgaven givet til disciplene, men deres budskab var dengang stadig begrænset til jøderne. Når begge linjer føres sammen, indtræffer pinse i året 34, da Stefanus blev stenet, og evangeliet derefter blev bragt til dem, som ikke på nuværende tidspunkt kender evangeliet.

Stefan repræsenterer dem, som oprejses »ved Hans komme«, men som er døde med Ham. Førstegrødeofferet markerer Kristi opstandelse på den tredje dag, og det markerer også begyndelsen på Ugernes Højtid, som også er Pinsefesten, og som mindes overgivelsen af De Ti Bud på Sinai.

22. oktober 1844 svarer til korset, for blandt andre beviser sætter Søster White disciplenes skuffelse efter korset i forbindelse med den skuffelse, som fulgte efter 22. oktober 1844. Både korset og 22. oktober 1844 er forudbilleder på den snart kommende søndagslov. Pinsen er ligeledes et forbillede på den snart kommende søndagslov, men Pinsen indtraf tooghalvtreds dage efter korset. Korset, som blev forbilledet ved påsken, indleder en række højtider, som ihukommer de gamle stier i det gamle Israel fra den nat, da dødens engel gik forbi Egypten, og frem til lovens overgivelse. Skønt højtiderne har deres egne særpræg, er de uløseligt forbundet med hinanden. Det er derfor korrekt at anvende de fulde tooghalvtreds dage fra påske til pinse som ét enkelt waymark.

Derfor foregriber korset, Stefans død og pinsen alle den snart kommende søndagslov, når den progressive eksekutive dom over det moderne Babylon begynder, idet den anden røst i Åbenbaringen kapitel atten begynder at kalde Guds anden hjord ud af Babylon. Det er ved dette vejmærke, at den eksekutive dom over Jerusalem indtrådte, skønt Gud i sin barmhjertighed udsatte den faktiske ødelæggelse af templet og byen næsten fyrre år efter korset, til år 70. Det gamle Jerusalems ødelæggelse repræsenterer begyndelsen på den progressive eksekutive dom, som begynder i De Forenede Stater, når "nationalt frafald efterfølges af national undergang."

Sandheden stadfæstes på to vidners udsagn, og i de to perioder på tre og et halvt år, hvori Kristus stadfæstede pagten, finder vi to vidner om en død og en opstandelse, som er forbundet med den historie, der identificerer den nært forestående søndagslov. Denne søndagslov identificeres i Åbenbaringen kapitel elleve som «den store jordrystelses time». Denne «time» er direkte knyttet til to vidner, som aflagde et vidnesbyrd i tre og et halvt år. Deres vidnesbyrd ender med deres død og opstandelse.

Deres vidnesbyrd gennem tre og et halvt år, efterfulgt af deres død og opstandelse, er blevet fremstillet ved både Jesu og Stefans død og opstandelse; for »bud på bud« fremstilles Stefan som oprejst med Kristus. Ved Førstegrødens fest blev to primære ofre frembåret.

Den ene var et lam uden lyde, og den anden et offer af byg. Byggen repræsenterede den afgrøde, som skulle følge, og lammet repræsenterede Kristus. Kristus blev oprejst på den tredje dag, og Stefanus repræsenterede dem, som følger, og byggen repræsenterede den afgrøde, som skulle følge. De to vidner i Åbenbaringen elleve vidnede i tre og et halvt år, hvorefter de blev dræbt og derpå blev oprejst tre og en halv dag senere. Disse to vidner var blevet forbilledliggjort ved Kristus, som var førstegrøden, for de repræsenterer de et hundrede og fire og fyrre tusinde, som også er førstegrøde.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Zions bjerg, og med det hundrede fireogfyrre tusinde, som havde hans Faders navn skrevet på deres pander. Og jeg hørte en røst fra himlen som røsten af mange vande og som røsten af en stærk torden; og jeg hørte røsten af harpespillere, der spillede på deres harper. Og de sang ligesom en ny sang foran tronen og foran de fire væsener og de ældste; og ingen kunne lære den sang uden de hundrede fireogfyrre tusinde, som var løskøbt fra jorden. Disse er de, som ikke blev besmittet med kvinder; for de er jomfruer. Disse er de, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse blev løskøbt blandt mennesker som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres mund blev der ikke fundet svig; for de er uden fejl for Guds trone. Åbenbaringen 14:1–5.

Bygofferet på Førstegrødefesten repræsenterede den afgrøde, som skulle følge, og Stefanus i året 34 fulgte efter Kristi død i året 31, skønt de, „linje på linje“, døde ved det samme waymark. I relation til førstegrødeofrene var Kristus lammet, som blev slagtet, og Stefanus var byggen. Ifølge Paulus er „Kristus“ „førstegrøden af dem, der er hensovede“, og derefter „siden de, som hører Kristus til, ved hans komme“. De hundrede og fireogfyrre tusind er førstegrøde, og de er dem, „som følger Lammet, hvorhen det går.“

I den “time” af det “store jordskælv” i Åbenbaringens ellefte kapitel bliver de to vidner, som har profeteret i tre og et halvt år, blot for at blive dræbt og ligge på gaderne i tre og en halv dag, oprejst. De er dem, som er fremstillet ved Stefanus, der profetisk blev oprejst med Jesus, men også efter Jesus. De bliver derfor oprejst “tre og en halv dag” efter, at de bliver myrdet af dyret, som steg op af afgrunden. I den samme “time”, som de bliver oprejst, stiger de op til himlen som et banner. Processen med deres opstandelse og himmelfart er omhyggeligt skitseret i Guds profetiske Ord, og den omfatter, at de blev forbilledliggjort ved Stefanus’ bogstavelige død og således repræsenterer en åndelig død, som fuldbyrdes over de to vidner, idet de forvandles fra den tredje engels laodikeiske bevægelse til den tredje engels filadelfiske bevægelse.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Én ting er sikker: De syvendedagsadventister, som stiller sig under Satans banner, vil først opgive deres tro på de advarsler og irettesættelser, der er indeholdt i Vidnesbyrdene fra Guds Ånd.“

“Kaldet til større indvielse og helligere tjeneste lyder nu og vil fortsat blive lydt. Nogle, som nu giver Satans tilskyndelser stemme, vil komme til besindelse. Der er nogle i vigtige tillidsposter, som ikke forstår sandheden for denne tid. Til dem må budskabet bringes. Hvis de tager imod det, vil Kristus tage imod dem og gøre dem til medarbejdere med sig. Men hvis de nægter at høre budskabet, vil de stille sig under Mørkets Fyrstes sorte banner.

„Jeg er blevet pålagt at sige, at den dyrebare sandhed for denne tid åbner sig mere og mere tydeligt for menneskers sind. I en særlig forstand skal mænd og kvinder spise Kristi kød og drikke hans blod. Der vil ske en udvikling af forståelsen, for sandheden er i stand til stadig udfoldelse. Sandhedens guddommelige ophavsmand vil træde i nærmere og stadig nærmere samfund med dem, som fortsætter med at lære ham at kende. Når Guds folk modtager hans ord som himlens brød, vil de vide, at hans fremgang er beredt som morgenrøden. De vil modtage åndelig styrke, ligesom legemet modtager fysisk styrke, når føden indtages.

„Vi forstår ikke til fulde Herrens plan med at føre Israels børn ud af det egyptiske fangenskab og lede dem gennem ørkenen ind i Kana’an.

"Når vi samler de guddommelige stråler op, som skinner frem fra evangeliet, vil vi få en klarere indsigt i den jødiske husholdning og en dybere påskønnelse af dens betydningsfulde sandheder. Vor udforskning af sandheden er endnu ufuldendt. Vi har kun samlet nogle få lysstråler op. De, som ikke dagligt gransker Ordet, vil ikke løse den jødiske husholdnings problemer. De vil ikke forstå de sandheder, som blev lært gennem tempeltjenesten. Guds værk hindres af en verdslig forståelse af hans store plan. Det kommende liv vil åbenbare

betydningen af de love, som Kristus, skjult i skystøtten, gav sit folk." Spalding and Magan, 305, 306.